Justitieutskottets betänkande 1983/84:5

om s. k. flyktingspionage

Motion

I motion 1982/83:1213 av Björn Körlof (m) och Gunnel Liljegren (m) hemställs

1. att riksdagen hos regeringen begär en redogörelse för omfattningen av det s. k. flyktingspionaget i vårt land,

2. att riksdagen hos regeringen begär en översyn av berörd lagstiftning,

3. att riksdagen hos regeringen begär en prövning av frågan om ytterligare åtgärder mot flyktingspionaget.

Enligt motionärerna utsätts i vårt land många invandrare och flyktingar av vissa regimer eller vissa extrema politiska grupperingar för åtgärder som medför ångest, rädsla och otrygghet; det kan gälla hot eller utpressning som också riktar sig mot släktingar i ursprungslandet. Det kan också gälla infiltration i flykting- och invandrarorganisationer. Motionärerna anser att det, trots att flyktingspionage är kriminaliserat, finns anledning att utgå från att sådan verksamhet sällan kommer till polisens kännedom. Anledningen härtill kan enligt motionärerna bl. a. vara den uppfattning om polisen som många invandrare och flyktingar har bibringats i hemlandet och den därmed sammanhängande oron för egen och närståendes säkerhet.

Motionärerna berör vidare de möjligheter som finns att på ett enkelt sätt genom automatisk databehandling av länsstyrelsernas folkbokföringsregister ta fram adressregister över exempelvis utländska medborgare, något som enligt motionärerna av många kan uppfattas som ett hot.

I motionen framhålls vidare bl. a. vikten av att polisen vid beivrandet av flyktingspionage har stöd i en effektiv lagstiftning.

Gällande rätt m. m.

I 19 kap. 10 § brottsbalken (BrB) finns en ansvarsbestämmelse om brottet *olovlig underrättelseverksamhet.*

I paragrafens första stycke kriminaliseras verksamhet här i landet som går ut på anskaffande av uppgifter rörande militära eller andra förhållanden för att gå främmande makt till handa. Detsamma gäller lämnande av annan, inte bara tillfällig, medverkan till sådan verksamhet. För straffbarhet krävs att ett uppenbarande av uppgifterna för främmande makt skall kunna medföra men för annan främmande makts säkerhet. I subjektivt hänseende krävs för denna brottstyp att gärningsmannen haft direkt upp-

sått att gå den främmande makten till handa (prop. 1975/76:174, JuU 46, rskr 393).

I andra stycket, som gäller s. k. flyktingspionage, kriminaliseras verksamhet här i landet som innebär att någon hemligen eller med användande av svikliga medel antingen anskaffar uppgifter om annans personliga förhållanden eller till sådan verksamhet lämnar medverkan som inte är endast tillfällig. Här krävs inte, såsom i första stycket, att uppenbarandet av uppgifterna kan medföra särskilda men. För denna brottstyp krävs att gärningsmannen haft uppsåt att tillhandagå den främmande makten: såväl direkt som indirekt och eventuellt uppsåt kan således komma i fråga, till skillnad från vad som nyss sagts beträffande paragrafens första stycke.

Reglerna om försök, förberedelse och stämpling i 23 kap. BrB är tillämpliga på brottet olovlig underrättelseverksamhet (19 kap. 14 § BrB).

Straffet för olovlig underrättelseverksamhet är böter eller fängelse i högst två år.

Åklagare får inte åtala för olovlig underrättelseverksamhet utan att regeringen har gett särskilt tillstånd till det (19 kap. 16 § BrB).

Bestämmelser till *skydd för utlänningars integritet* finns i sekretesslagen (1980:100). I 7 kap. 14 § första stycket stadgas sekretess för varje slag av uppgifter som rör utlänningar om det kan antas att röjande av uppgifterna skulle medföra fara för att någon utsätts för övergrepp eller annat allvarligt men som föranleds av förhållandet mellan utlänningen och utländsk stat eller myndighet eller organisation av utlänningar. Enligt paragrafens andra stycke gäller särskilt stränga regler om sekretess i myndighets verksamhet för kontroll över utlänningar och i medborgarskapsärenden. — I verksamhet som avser folkbokföring gäller enligt 7 kap. 15 § sekretess för uppgifter om enskilds personliga förhållanden om det av särskild anledning kan antas att den enskilde eller någon honom närstående lider men om uppgiften röjs. En sådan särskild anledning för sekretess kan vara t. ex. att uppgifter ur folkbokföringen begärs om utlänningar med en viss nationalitet (se prop. 1979/80:2 del A s. 211).

Till belysning av den av motionärerna såsom ett exempel på orosskapande förhållanden nämnda omständigheten att adressregister över utlänningar kan erhållas genom databehandling av myndigheters personregister kan följande nämnas. Genom ett beslut den 9 juni 1983 (DN:2946-82) har datainspektionen med stöd av 5, 6 och 18 §§ datalagen (1973:289) meddelat föreskrifter för länsstyrelsen i Stockholms län rörande det personregister som har benämningen regionalt folkbokföringsregister. Föreskrifterna inskränker bl. a. länsstyrelsens möjligheter att göra bearbetningar av registret för framletande och sammanställande av uppgifter (urvalsdragningar) för utlämnande till enskilda mot ersättning. Länsstyrelsen har överklagat datainspektionens beslut hos regeringen. Ärendet är ännu inte prövat av regeringen.

Historik

Vid 1948 års riksdag vidtogs vissa ändringar i den dåvarande lagstiftningen om olovlig underrättelseverksamhet (8 kap. 7 § strafflagen). Stadgandet byggdes då ut med en ansvarsbestämmelse om politisk underrättelseverksamhet. På första lagutskottets hemställan anhöll riksdagen samtidigt hos regeringen om skyndsam utredning och därav föranledda förslag i frågan i vilken omfattning sådan politisk och militär underrättelseverksamhet borde bestraffas som, utan att rikta sig mot Sverige, ändå bedrivs här i riket (1LU 1948:39, rskr 379). Såvitt är av intresse i förevarande motionsärende uttalade därvid utskottet (s. 25), sedan den brottstyp som nu upptas i 19 kap. 10 § första stycket BrB hade berörts, följande.

Ett stadgande om olovlig underrättelseverksamhet av det nu angivna innehållet har emellertid icke synts utskottet vara till fyllest, när det gäller underrättelseverksamhet, som bedrives i politiskt syfte. En sådan verksamhet kan nämligen ur svensk synpunkt te sig förkastlig, även om den icke skulle vara av beskaffenhet att kunna medföra men för främmande makts säkerhet. Om personer, vilka icke åtnjuta skydd av någon främmande statsmakt, t. ex. statslösa flyktingar, i Sverige skulle utsättas för politiskt spionage från främmande makts sida, böra de tydligen kunna skyddas häremot. På samma sätt bör det även finnas möjligheter att inskrida mot ett politiskt spionage som riktar sig mot svenska medborgare, t. ex. mot att sådana för främmande makts räkning registreras efter rastillhörighet eller politisk åskådning. En straffbestämmelse mot sådan underrättelseverksamhet, varom nu är fråga, är icke påkallad främst av hänsyn till den svenska statens säkerhet utan har till syfte att skydda enskilda människor mot fara för framtida förföljelse och dylikt. Det skulle därför måhända ur strängt systematisk synpunkt vara riktigare, om stadgandet icke upptoges i 8 kap. utan i något av kapitlen om brott mot enskild person. Å andra sidan må framhållas, att en verksamhet av nu ifrågavarande slag innebär att en främmande makts underrättelsetjänst arbetar här i riket. Detta förhållande rymmer i och för sig också en fara för den svenska staten, eftersom verksamheten kan omläggas till att avse spionerі mot denna. På grund härav finner utskottet det motiverat att i nu förevarande sammanhang upptaga en bestämmelse i ämnet. Vid utformandet av denna är att beakta, att icke varje politisk kunskaparverksamhet för främmande makts räkning bör drabbas av straff. Utskottet anser sig sålunda endast vilja föreslå, att till olovlig underrättelseverksamhet skall räknas sådan politisk underrättelseverksamhet, som någon, under förutsättning av uppsåt att gå främmande makt till handa, hemligen eller med användande av svikliga medel bedriver här i riket. Ett stadgande av detta innehåll skulle exempelvis icke träffa en fullt öppet arbetande medarbetare i en utländsk tidning men däremot den som under uppgivande av falska personalia insmyger sig i ett läger för flyktingar i syfte att utspana dessas förhållanden.

Sedan straffrättskommittén verkställt den av 1948 års riksdag begärda utredningen framlades år 1949 en proposition med förslag till bl. a. en straffbestämmelse om s. k. flyktingspionage (prop. 1949:198). I den aktuella frågan anförde departementschefen (s. 33 ff) att han, i likhet med första lagutskottet, inte ansåg att varje sådan politisk kunskaparverksam-

het för främmande makts räkning som var i fråga borde drabbas av straff; under straffbestämmelsen borde hänföras endast sådan verksamhet för anskaffande av uppgifter om annans personliga förhållanden som bedrivs hemligen eller med användande av svikliga medel, allt under förutsättning av uppsåt att gå främmande makt till handa. Genom denna begränsning skulle stadgandet enligt departementschefen inte träffa exempelvis en person som, låt vara i det nyss angivna uppsåtet, fullt öppet är verksam för att registrera här bosatta personer efter nationalitet, yrke eller politisk åskådning. Enligt hans mening skulle det knappast stå i god överensstämmelse med demokratiska rättsprinciper att kriminalisera en sådan verksamhet, så mycket mindre som en dylik registrering, framhöll han, mycket väl kan vara dikterad av fullt hedervärda motiv. Han ansåg det vidare inte lämpligt att uppställa ett krav på att uppgifternas uppenbarande för främmande makt skulle kunna medföra fara för viss persons liv eller hälsa; i praktiken skulle det nämligen med all säkerhet erbjuda betydande svårigheter att föra bevisning om att ett sådant krav verkligen var uppfyllt i det enskilda fallet. Departementschefen uttalade vidare att man strikt bör upprätthålla ett krav på att det skall vara fråga om en *verksamhet*, dvs. en serie av sammanhängande åtgärder. Han kunde därför inte biträda kommitténs förslag att i fråga om flyktingspionage kriminalisera även en enstaka handling.

Utskottet godtog förslaget i propositionen, och riksdagen följde utskottet (1LU 1949:33, rskr 264).

I ett senare lagstiftningsärende år 1976 har betydelsefulla ändringar vidtagits beträffande brottet i 19 kap. 10 § första stycket BrB. Vad gäller paragrafens nuvarande andra stycke, dvs. bestämmelsen om flyktingspionage, har någon saklig förändring inte gjorts efter år 1949 (prop. 1975/76:174, JuU 46, rskr 393).

I det betänkande om spioneribrottet (Ds Ju 1975:16) som låg till grund i 1976 års lagstiftningsärende berörde utredningsmannen frågan om det subjektiva rekvisitet vid flyktingspionage. Han uttalade därvid (s. 12) att det vid genomgång av tillgängliga domar rörande detta brott hade framkommit att de tilltalade ofta hade invänt att uppsåt saknats att gå främmande makt till handa. Han uttalade vidare att om direkt uppsåt stipulerades även i fråga om flyktingspionage det skydd för enskilda människors integritet som stadgandet primärt var avsett att ge skulle kunna komma att betydligt minska i styrka. Någon ändring i gärningsbeskrivningen föreslogs därför inte.

Vid ställningstagande i denna fråga uttalade departementschefen i propositionen (prop. 1975/76:174 s. 26) att förslaget i sak inte hade föranlett några erinringar vid remissbehandlingen och att han anslöt sig till den allmänna uppfattningen att skäl till ändring av den gällande gärningsbeskrivningen inte förelåg.

Under riksdagsbehandlingen berördes inte denna fråga särskilt.

Remissyttranden

Utskottet har inhämtat remissyttranden över motionen från riksåklagaren (RÅ), rikspolisstyrelsen (RPS), datainspektionen, statens invandrarverk — efter hörande av berörda invandrarorganisationer — och diskrimineringsutredningen (A 1978:06).

Remissinstansernas inställning till motionsyrkandena är överlag avvisande.

RÅ, som uttalar att den relativt stora invandringen till Sverige under senare år självfallet aktualiserar frågor om den invandrades skydd i skilda hänseenden, anser inte att något tyder på att stadgandet i 19 kap. 10 § andra stycket BrB inte skulle vara ägnat att ge de berörda personerna ett önskvärt skydd i dagens samhälle. Han påpekar att tillgängliga uppgifter visar att bestämmelsen under senare år tillämpats i mycket begränsad omfattning och att förundersökningar angående misstänkt flyktingspionage är endast sällan förekommande. RÅ anser att det, trots att hans bedömningsunderlag således är begränsat, saknas skäl för den föreslagna kartläggningen och översynen.

RPS, som inte anser att det från straffrättslig synpunkt finns skäl att vare sig ändra eller se över stadgandet om olovlig underrättelseverksamhet, anför i sitt yttrande bl. a. att det inte lätt låter sig göra att kartlägga eller redogöra för omfattningen av flyktingspionage i Sverige. Inte heller att ingripa mot sådan verksamhet är enligt RPS enkelt från legalitetssynpunkt. RPS anför därvid att i begreppet olovlig underrättelseverksamhet ligger ett krav på t. ex. intensitet med tids- och uppgiftsmässigt sammanhang när det gäller inhämtande av uppgifter med konspirativa metoder och viss systematik. I samband med asyl- eller andra utlämningsutredningar är det enligt RPS inte ovanligt att sökanden utpekar en eller flera landsmän som misstänkta för flyktingspionage. I de flesta fall kan misstanken avskrivas efter viss undersökning, i andra fall åter kan det finnas anledning till en mer djupgående undersökning. Enligt RPS kan det befaras att det finns en viss dold brottslighet av denna art. — RPS berör vidare i yttrandet tillämpningen av utlänningslagstiftningen som ett instrument mot flyktingspionage och framhåller därvid kontrollmöjligheterna vid inresan och tillämpningen av utvisningsinstitutet.

Datainspektionen berör i sitt remissyttrande intressekonflikten mellan legitima insynsintressen och behovet av skydd för den enskilde. Därvid tar inspektionen upp frågan om de personband för folkbokföringsändamål som förs av länsstyrelserna och den användning av detta material för särskilda s. k. urvalsdragningar på uppdrag av enskilda som förekommer. Om sådana urvalsdragningar kunde förhindras skulle det enligt datainspektionen innebära en klar integritetsvinst för de berörda invandrargrupperna.

Diskrimineringsutredningen yttrar att varken utredningens mångåriga

kontakter med bl. a. företrädare för invandrarnas riksorganisationer och med enskilda invandrare eller utredningens kartläggningar ger något underlag för att anta att flyktingspionaget i Sverige skulle vara en särskilt utbredd företeelse. Med hänsyn till att det i spionageverksamhetens karaktär ligger att den till sin omfattning är synnerligen svårbestämd konstaterar emellertid utredningen att den inte kan bedöma verksamhetens reella omfattning eller föreslå åtgärder för att minska det spionage som enligt utredningen förekommer från tid till annan. Utredningen anför att den effektivaste åtgärden torde vara att skapa förtroende hos de berörda invandrar- och flyktinggrupperna för den svenska polisen.

Statens invandrarverk anför att det i enskilda utlänningsärenden har framkommit uppgifter om att flyktingspionage bedrivs här i landet men att invandrarverket inte har underlag för att bedöma omfattningen därav. Invandrarverket uppger vidare att eftersom sanningshalten i uppgifterna inte kan kontrolleras av verket, vederbörande uppgiftslämnare i stället hänvisas att vända sig till polisen. Det är enligt verkets mening viktigt att polisen avsätter tillräckliga resurser för att utreda uppgifter om flyktingspionage; flyktingspionage utgör ett hot mot såväl flyktingar och deras anhörigas säkerhet som mot det svenska samhället, och uppgifter därom får därför inte avfärdas utan närmare granskning.

Invandrarverket berör i sitt remissyttrande även sekretesslagstiftningen och frågan om utlämnande av uppgifter ur databaserade register. I dessa delar anför verket följande.

När det gäller att förhindra flyktingspionage erbjuder sekretesslagen ett visst skydd. I 7 kap 14 § sekretesslagen finns en bestämmelse till skydd för just utlänningar. Paragrafen innebär ett förhållandevis bra sekretesskydd. Dessutom gäller naturligtvis sekretesslagens övriga bestämmelser även utlänningar. — Enligt paragrafens första stycke gäller sekretess för uppgift som rör utlänning, om det kan antas att röjande av uppgiften skulle medföra att någon utsätts för övergrepp eller annat allvarligt men som föranleds av förhållandet mellan utlänningen och utländsk stat eller myndighet eller organisation av utlänningar. Varje slag av uppgift rörande en utlänning kan skyddas. Typexemplet är enligt förarbetena att röjande av uppgifter om en politisk flykting här i landet leder till repressalier mot flyktingen och hans anhöriga i hemlandet. Bestämmelsen är tillämplig inom hela den offentliga förvaltningen och saknade motsvarighet i den äldre sekretesslagen. — Enligt andra stycket gäller sekretess i verksamhet för kontroll över utlänningar för uppgift om enskilds personliga förhållanden, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon honom närstående lider men. Vad som skyddas är uppgifter om enskilds personliga förhållanden. Praxis har gett en vidsträckt tolkning åt detta och dit har kunnat räknas bl. a. adressuppgifter. Bestämmelsen har sin största betydelse i polisens och invandrarverkets verksamhet för kontroll över utlänningar. — Svårigheterna att tillämpa sekretesslagens olika bestämmelser har uppmärksammats i skilda sammanhang. När det gäller den nu aktuella paragrafen kompliceras detta dessutom av att uppgifter som normalt ter sig helt harmlösa om det gällt en svensk medborgare —

t. ex. en adressuppgift — kan vara till skada för en flykting om den lämnas ut. Det kan inte uteslutas att enbart uppgiften om att en flykting har ansökt om asyl här i landet kan skada honom och hans anhöriga om den lämnas ut. Särskilt för andra myndigheter än sådana som handlägger utlänningsärenden är det naturligtvis svårt att avgöra om ett utlämnande av en uppgift om en flykting kan innebära skada eller inte. Oftast har myndigheten inte ens vetskap om att vederbörande är flykting. Förfrågningar görs ofta per telefon och tiden medger inte någon mer ingående prövning. — I motionen uppmärksammas särskilt utlämnande av uppgifter ur databaserade register. Utvecklingen på dataområdet har öppnat nya möjligheter att framställa register efter t. ex. nationalitet. Det kan starkt ifrågasättas om myndigheternas åtaganden när det gäller att ta fram uppgifter ur ett dataregister med hjälp av andra program än redan befintliga står i överensstämmelse med det bakomliggande syftet med offentlighetsprincipen. Det lär t. ex. förekomma att myndigheter mot betalning låter göra särskilda dataprogram för att kunna tillmötesgå beställarens önskemål. Ett klarläggande av vad som här gäller är angeläget.

Utskottet

I detta betänkande behandlar utskottet en motion som gäller s. k. flyktingspionage. Motionärerna efterlyser en redogörelse av regeringen för omfattningen därav i vårt land, en översyn av berörd lagstiftning och en prövning av frågan om ytterligare åtgärder mot flyktingspionage.

Motionärerna hävdar att många invandrare och flyktingar i vårt land känner rädsla och otrygghet till följd av åtgärder från vissa regimer eller extrema politiska grupperingar. Det kan enligt motionärerna gälla infiltration i invandrarnas organisationer eller hot och utpressning som riktar sig också mot släktingar i ursprungslandet. Trots att flyktingspionage är kriminaliserat anser motionärerna att det måste antas att sådan verksamhet sällan kommer till polisens kännedom, inte minst på grund av den misstro mot polisen som många invandrare och flyktingar har bibringats i hemlandet och som ingett dem oro för egen och närståendes säkerhet. — Motionärerna berör vidare den omständigheten att man på ett enkelt sätt genom automatisk databehandling av länsstyrelsernas folkbokföringsregister kan ta fram t. ex. adressregister över utländska medborgare, något som enligt motionärerna kan uppfattas som ett hot.

Flyktingspionage är en form av olovlig underrättelseverksamhet som kriminaliseras i 19 kap. 10 § brottsbalken (BrB). I paragrafens andra stycke stadgas att för brottet *olovlig underrättelseverksamhet* skall den dömas som hemligen eller med användande av svikliga medel med uppsåt att gå främmande makt till handa här i riket antingen skaffar uppgifter om annans personliga förhållanden eller till sådan verksamhet lämnar medverkan som inte är endast tillfällig.

Beträffande den närmare innebörden av bestämmelsen hänvisas till lagstiftningsärendet vid dess tillkomst år 1949 (prop. 1949:198, 1LU 33, rskr 264 samt även 1LU 1948:39), som i det föregående har beskrivits på

s. 3 f. Vad gäller överväganden som gjordes år 1976 i fråga om införande av krav på direkt uppsåt vid flyktingspionage (prop. 1975/76:174, JuU 46, rskr 393) hänvisas till framställningen i det föregående på s. 4.

Straffet för olovlig underrättelseverksamhet är böter eller fängelse i högst två år.

Åtal för olovlig underrättelseverksamhet får inte väckas utan att regeringen har gett särskilt tillstånd till det (19 kap. 16 § BrB).

I sekretesslagen finns bestämmelser till skydd för bl. a. utlänningars integritet. I 7 kap. 14 § föreskrivs sekretess för uppgifter som rör utlänningar om det kan antas att röjande av uppgifterna skulle medföra fara för att någon utsätts för övergrepp eller annat allvarligt men som föranleds av förhållandet mellan utlänningen och utländsk stat eller myndighet eller organisation av utlänningar. Särskilt stränga sekretessregler gäller i fråga om myndighets verksamhet för kontroll över utlänningar och i medborgarskapsärenden. I verksamhet som avser folkbokföring gäller enligt 7 kap. 15 § sekretess för uppgifter om enskilds personliga förhållanden om det av särskild anledning kan antas att den enskilde eller någon honom närstående lider men om uppgiften röjs. En sådan särskild anledning för sekretess kan vara exempelvis att uppgifter ur folkbokföringen begärs om utlänningar med viss nationalitet (se prop. 1979/80:2 del A s. 211).

Som framgår av den i det föregående lämnade redogörelsen (s. 2) har datainspektionen meddelat föreskrifter för länsstyrelsen i Stockholms län, vilka inskränker länsstyrelsens möjligheter att göra bearbetningar av det regionala folkbokföringsregistret för framletande och sammanställande av uppgifter för utlämnande till enskilda mot ersättning. Efter besvär är ärendet beroende av regeringens prövning.

Motionen har remissbehandlats av utskottet. Remissinstanserna intar över lag en avvisande hållning till motionärernas önskemål. Det framhålls att inget tyder på att stadgandet i 19 kap. 10 § andra stycket BrB inte skulle vara ägnat att ge de berörda grupperna ett önskvärt skydd i dagens samhälle. Det anförs vidare att det saknas anledning anta att flyktingspionage skulle vara en särskilt utbredd företeelse; bestämmelsen har under senare år tillämpats i mycket begränsad omfattning, och förundersökningar angående misstänkt flyktingspionage är endast sällan förekommande. Samtidigt påpekas emellertid att det ligger i brottstypens natur att man måste räkna med en viss dold brottslighet. Flera remissinstanser betonar vikten av att skapa förtroende hos flykting- och invandrarorganisationerna för den svenska polisen.

Vid ställningstagande till motionen vill utskottet inledningsvis slå fast att det är viktigt att det svenska samhället eftertryckligt visar att sådana åtgärder mot flyktingar och andra här i riket, som i BrB har straffbelagts som olovlig underrättelseverksamhet (flyktingspionage), inte tolereras utan tvärtom bekämpas med kraft. Utskottet delar alltså den grundläggan-

de syn på dessa frågor som motionärerna företräder.

Gällande lagstiftning mot flyktingspionage tillkom år 1949 och har i vissa avseenden övervägts så sent som år 1976. Den utredning som förebragts genom remissbehandlingen ger inte utskottet anledning till uppfattningen att denna lagstiftning skulle vara otillräcklig eller olämpligt utformad. Genom remissbehandlingen har inte heller kommit fram skäl för motionärernas förslag att låta föranstalta om en undersökning rörande omfattningen av brottsligheten på området. I sammanhanget vill utskottet emellertid framhålla vikten av en förtroendefull samverkan mellan å ena sidan dem som riskerar att utsättas för flyktingspionage och å andra sidan den svenska polisen; utan en sådan bas för information och kunskap torde det vara svårt att framgångsrikt ingripa mot den ifrågavarande brottsligheten. Utskottet förutsätter att polisen som ett led i sitt arbete på att utveckla och vidmakthålla ett gott förhållande till allmänheten kontinuerligt uppmärksammar betydelsen av en sådan samverkan.

Vad gäller det av motionärerna berörda särskilda spörsmålet om framtagande ur folkbokföringsregister av bl. a. adressförteckningar över utlänningar anser sig utskottet, med beaktande av att ett enskilt fall är under prövning av regeringen i ett överklagat ärende, sakna anledning till något uttalande utöver utskottets nyss tillkännagivna positiva grundsyn i fråga om vikten av att man upprätthåller ett tillfredsställande skydd för de intressen som det aktuella straffstadgandet värnar om.

Med dessa uttalanden avstyrker utskottet bifall till motionen.

Utskottet hemställer

att riksdagen avslår motion 1982/83:1213.

Stockholm den 24 november 1983

På justitieutskottets vägnar
BERTIL LIDGARD

Närvarande: Bertil Lidgard (m), Lisa Mattson (s), Eric Jönsson (s), Björn Körlof (m), Helge Klöver (s), Gunilla André (c), Karl-Gustaf Mathsson (s), Ulla-Britt Åbark (s), Sven Munke (m), Hans Petersson i Röstånga (fp), Lars-Erik Lövdén (s), Hans Göran Franck (s), Inger Wickzén (m), Birthe Sörestedt (s) och Elving Andersson (c).